

ling have et endeligt Formaal for Die — og ved „endelig“ forstaaer jeg, hvad vi ere entige med Regjeringen om — saa komme vi til Meget, hvortil vi ellers ikke komme. —

**Varfod:** Da den ærede Premierminister havde Ordet, talte han om, at det kunde være nødvendigt, at Regjeringen var istand til at udstede provisoriske Love, blandt Andet, fordi en udfrakt Trykkesfrihed kunde fremkalde Oprør. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgstreds (Monrad) har allerede i det Bæsentlige besvaret dette, men jeg skal dog tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger. Jeg skal først og fremmest tillade mig at gjøre den Bemærkning, at, hvor der regjeres godt, skeer der i Reglen aldrig Oprør, ja, jeg tør næsten tillade mig at paastaae, at der aldrig er skeet Oprør, uden hvor der er regjeret slet; jeg kalder det naturligtvis ogsaa at regjere slet, naar Regjeringen selv gjør Oprør, thi det have vi ogsaa seet Exempler paa. Vi have ogsaa Exempler paa, at Folket har gjort Oprør, men, som sagt, næsten aldrig, uden at Regjeringen selv har tvunget det dertil ved at regjere slet. Det var Tilfældet i Frankrig ved den første Revolution, og det har været Tilfældet rundt omkring, og, vil man f. Ex. hensee til det slesvigholsteenske Oprør, og sige, at dette ikke var fremfaldt ved, at Regjeringen regjerede slet, saa siger jeg, at det tildeels og for en meget væsentlig Deel har været Tilfældet. Derfor behøver man ikke at frygte hverken for Oprør eller for Pressens Misbrug til at fremkalde og nære Oprør, naar der blot regjeres godt.

Da den ærede Ordfører havde Ordet om nærværende Paragraph, tillod han sig at sige, at denne Paragraphs Slutningsætning forekom ham næsten at være formastelig. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører kun har kunnet sige det ved at betragte denne Paragraph med ganske andre Øine og paa en ganske anden Maade, end han ellers pleier at betragte Alt, hvad han hører eller seer skrevet, og at han har lagt andre Ting deri, end der kan ligge deri. Jeg skal tillade mig at jævnsføre Slutningen af § 91 med f. Ex. Begyndelsen af § 98, hvor der staaer: „Intet Lehn, Stamhuus eller Fideicommiss kan for Frem-

tiden oprettes“, det er det Samme, som om der stod: „Aldrig kan noget Lehn etc. oprettes, — og en saadan Bestemmelse maa altsaa efter den ærede Ordførers Mening være ligesaa formastelig som Slutningen af Paragraph 91. (Ordføreren: Ja!). Den ærede Ordfører siger Ja, og det er godt, at det kun er ham, der siger Ja. Men den nærværende Regjering har optaget denne § i Udkastet til Communalloven . . . om Forladelse, at jeg atter siger Communalloven . . . i det saakaldte Grundlovsudkast, der er os forelagt, og jeg hørte ikke af den ærede Ordfører, da han havde Ordet om denne Paragraph, særligt fremhæve det Formastelige deri. Jeg skal forøvrigt tillade mig at gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at Slutningen af § 91 er paa ingen Maade saa bindende, som han synes at antage, navnlig ikke mere bindende end § 98 og forskjellige andre Paragrapher. Der staaer nemlig et lille bitte Ord i § 91, som den ærede Ordfører maaskee ikke har lagt tilbørligt Mærke til, men som dog har sin Betydning — det veed jeg tilfulde, da det er mig, som har affattet § 91, saaledes som den er affattet, og er Skyld i, at den saaledes blev vedtagen — og det er Ordet „paany.“ Der staaer slet ikke i Paragraphen, at ingen forebyggende Forholdsregler kunne for Fremtiden indføres, men der staaer, at de ikke paany kunde indføres. Der er altsaa forskellige Forebyggelsesmidler, som ikke hidtil have været indførte, der staae Lovgivningsmagten aabne, hvis Regjeringen kunde enes med Rigsdagen om dem (En Stemme: Nei der er ikke!). Det hjælper ikke, at man siger Nei; thi, vil man have det, kan jeg paavise saadanne, og desuden veed jeg ogsaa, da jeg selv Fremogtyvende stillede et Forslag om, at Ordet „paany“ skulde gaae ud ved 3die Læsning, strandede det paa denne Betragtningmaade; jeg er saaledes ikke ene om den, men den grundlovgivende Rigsforsamlings Fleertal deelte den. Men jeg skal ikke længer fortsætte Kampen med den ærede Ordfører. Det er jo os Alle ytterligt, at han under den grundlovgivende Rigsforsamling hylbøde de samme Betragtninger af Pressens Forhold som i dette Dieblis; han har altsaa ikke forandret sine Anskuelser; tvertimod har han i dette